

André QUINTELIER

Pastor bij beweging.net en aalmoezenier in het Gentse zeemanshuis

„Ik was nooit van plan mijn teksten te bundelen”, geeft André QUINTELIER (64) toe. Nu hij twintig jaar voor de christelijke arbeidersbeweging werkt, geeft Halewijn toch een bloemlezing uit van zijn reflecties en cursiefjes. „Mensen vertelden dat ze die graag lezen, dat ze er iets mee zijn, als inspiratie.” Het resultaat heet *Alleen maar een sjaal*.

‘Structuren en sacramenten zijn hulpmiddelen, niet de essentie’

Jan COLLA

Zijn hart ligt op veel plaatsen, maar wellicht nog het meest op de Filipijnen. „Voor de levenskracht van de mensen draag ik mee”, zegt priester André QUINTELIER. „Iedereen herinnert zich de taifoen Hayan, met immense verwoestingen, maar in de Filipijnen brengen kleinere taifoenen geregeld veel miserie. De volgende dag schijnt de zon weer en rapen Filipino’s hun schamele bezit bij elkaar. Dat is doorzettingsvermogen en echte veerkracht.”

– Welke ankerpunten kreeg u thuis mee?

Ik ben de jongste van zes. Mijn vader was zwaar suikerziek. We hadden het niet zo breed, maar mijn moeder had een enorme energie en zocht creatieve wegen om ons gezin boven water te houden. Ze werd vroedvrouw door zelfstudie, nadat ze samen met mijn vader in Grembergen café ‘t Zonneke had opengehouden. Ze was goedgehumt en putte kracht uit haar geloof. Wij werden ook gestimuleerd om ons te engageren. We zaten allemaal in de Chiro, de drie jongens waren misdienaar. Op mijn zestiende verzeilde ik via een parochiepriester ook nog in de speelpleinwerking. Moeder zag graag een van haar zonen priester worden. Ze loodste de oudste twee naar de Latijnse, maar enkel ik, die de nieuwe richting moderne humaniora volgde, trok naar het seminarie.

– U schrijft ook over 1968. Bent u een 68’er?

Tot mijn achttiende was ik een brave jongen. Thuis en op school kreeg ik ruimte, maar het seminarie was voor mij een gesloten systeem. De engagementen van waaruit ik mijn roeping had gevonden, vielen daar weg. Gelukkig kon ik snel naar Leuven, voor studies pedagogie.

Ik voelde me wel goed in het parochiale leven, maar zocht van meet af aan een evenwicht tussen inzet en reflectie. Openstaan voor het mysterie moest vertaald worden in engagement. Ik maakte voor mezelf uit dat we het met dat loodzware instituut niet zouden redden. Het moest voor mij gebeuren met nabijheid, in een taal die mensen begrijpen en die aansluit bij het leven.

– Bent u daarom zo vol van ‘Windekind’?

Ik gaf les in het college in Lokeren. De school voor buitengewoon onderwijs

André Quintelier bij het zeemanshuis in Gent. „Ik tracht het mysterie te vertalen in engagement.” © Kristof Ghyselinck

Windekind zocht iemand voor de school-pastoraal. Hun godsdienstleerkracht was Jeannine De Beleyr, nu al 25 jaar in Haïti. Zij had de gave van het gewone woord en in die eenvoud vatte ze de diepgang van het evangelie. Zoals zij dat geduldig en met een groot hart kon overbrengen bij die gasten met hun beperkingen, dat was voor mij een enorme vorming.

„We moeten Christus niet aan boord van het schip brengen. Hij is er al”

– De Filipijnen noemt u uw tweede thuis.

Ik wilde al van jongs af missionaris worden, maar voelde me op mijn achttiende niet klaar. Om God weet welke reden was ik geïnteresseerd in Azië. In 1987 bezocht ik de Filipijnen. Toen wist ik: hier zal ik komen en niemand houdt me tegen. Ik gaf les in de theologische school van Scheut, begeleidde mensen met studieproblemen en was coördinator voor de diocesane se-

minaristen. Als mijn oudste broer in 1991 niet plotseling was gestorven, zat ik daar wellicht nu nog. Mijn moeder begon te sukkelen en dan moet je keuzes maken.

– Hoe werd u aalmoezenier in de haven?

Ik was de enige die ervaring had met Filipino’s, de grootste groep zeelieden in Gent. Via hen bleef ik in contact met een religieus diverse wereld waar de focus ligt op menselijke nabijheid. Dat leverde een fundamenteel religieus inzicht op. Aalmoezeniers van zeemanshuizen wilden Christus aan boord van het schip brengen. Dat klopt niet. Christus is al aan boord. We moeten Hem daar proberen te ontmoeten. Weinig zeemannen vragen een mis of de biecht. Wij zijn bezig met het achtste sacrament, dat van de aanwezigheid. Kerkelijke structuren en sacramenten zijn hulpmiddelen, niet de essentie.

– Wat drijft u als pastor bij beweging.net?

Ik deed het apostolaat van het zeemanshuis heel graag, maar voelde me na een paar jaar wat alleen. Ik had boeiende en stevige gesprekken met zeemannen, maar

die zijn vluchtig. Niet in de zin van onbelangrijk, maar je ziet hen meestal maar een keer. Je bouwt geen gemeenschap op, dat miste ik. De christelijke arbeidersbeweging groepeerde organisaties om de samenleving te veranderen. Daarin zin en inspiratie vanuit het evangelie aanbren- gen, geeft een extra gedrevenheid.

– Bent u gelukkig?

Ik voel me een gelukzak dat ik zoveel kon meemaken. Op mijn slaapkamer hangt een tegeltje met de tekst *Ik hou van het leven*. Dat ging overal mee, zelfs in de Filipijnen. Ik blijf het Leven met een grote L denken, waardoor het niet stopt met de dood. Als je met mensen mag werken, waardering krijgt en een boodschap ver- tegenwoordigt die naar het mysterie verwijst, ben je een bevoorrecht mens.

Alleen maar een sjaal van André Quintelier is uitgegeven bij Halewijn. U vindt een bestelbon op de bladzijde hiernaast.

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be